

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214010635
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2214010635.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného W. G., nar. XX.XX.XXXX, pre pokračujúci zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 17.01.2020, sp. zn. 2T/175/2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 6.10.2020 v Trnave, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný W. G., nar. XX.XX.XXXX v D. Y., trvalé bydlisko W. F., F. ulica č. XXX/XX, okres Dunajská Streda

o d s u d z u j e

Podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu podmienične odkladá a podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa mu určuje skúšobná doba s probačným dohľadom na 4 (štyri) roky.

Podľa § 51 ods. 3 písm. f), ods. 4 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktu s poškodenou G. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. Y., Q. T. č. XXXX/XX v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami a zároveň povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej G. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. Y., Q. T. č. XXXX/XX na vzdialenosť menšiu ako 5 (päť) metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydlija poškodenej alebo v určenom mieste, kde sa poškodená zdržuje, alebo ktoré navštevuje, s výnimkou úradného styku.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda zamieta.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zo dňa 17.01.2020, sp. zn. 2T/175/2014 Okresný súd Dunajská Streda rozhodol tak, že uznal obžalovaného W. G. vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že 1. dňa 15. júna 2012 v čase od 14.30 hod. do 22.30 hod. v obci W. F., okres Dunajská Streda na ulici F., v rodinnom dome č. XXX/XX, po predchádzajúcej slovnej hádke sa vyhrážal fyzickou likvidáciou svojej manželke poškodenej G. G. a to tým spôsobom, že jej uviedol slová „nejdeš nikam, lebo Ti vyšliapem črevá!“, pričom jej strhol príručnú tašku z pleca a uvedené slová v nej vzbudili dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky aj uskutoční a tým ju nútil, aby neodišla z domu,

2. dňa 14. júla 2012 v čase o 08.00 hod. v obci W. F., okres Dunajská Streda, na presne nezistenom mieste počas telefonického rozhovoru sa vyhrážal fyzickou likvidáciou svojej manželke G. G. a to tým spôsobom, že jej uviedol slová „budem mať 1.000,- Eur na to, aby som Ťa dal zavraždiť ešte pred tým než stihne prekročiť prah súdu!“ a uvedené slová v nej vzbudili dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky aj uskutoční a tým ju nútil, aby nepodala návrh na rozvod.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky pri súčasnom uložení probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe. Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona prvostupňový súd výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu na 4 (štyri) roky. Podľa § 51 ods. 3 písm. f), ods. 4 písm. a) Trestného zákona obžalovanému prvostupňový súd uložil zákaz kontaktu s poškodenou G. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. Y., Q. T. č. XXXX/XX v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby, alebo inými obdobnými prostriedkami a povinnosť nepriblížiť sa k poškodenej G. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. Y., Q. T. č. XXXX/XX na vzdialenosť menšiu ako 5 (päť) metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydľia poškodenej alebo v určenom mieste, kde sa poškodená zdržuje, alebo ktoré navštevuje.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že obžalovaný a poškodená boli manželia, manželstvo uzavreli dňa 4.10.1986 a ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 26.2.2015, sp. zn. 6P/103/2012. Z obsahu rozvodového rozsudku z písomného vyjadrenia obžalovaného ako odporcu k podanému návrhu na rozvod vyplýva, že toto manželstvo už dlhší čas nebolo harmonické, poškodená už aj v minulosti prechodne opustila spoločnú domácnosť a dňa 16.6.2012 sa definitívne odsťahovala zo spoločnej domácnosti. Závery znaleckého dokazovania taktiež preukazujú vážne nezhody tohto manželstva, hlavne za posledné dva roky. Hlavnú rolu v nedorozumeniach obžalovaného a poškodenej ako manželov hrala jednak žiarlivosť obžalovaného na poškodenú, ich nezhody v starostlivosti o maloleté dieťa ako i podozrenie obžalovaného, že poškodená mala ukradnúť väčší finančný obnos ním zarobený v Rakúsku. Vypočutí svedkovia predovšetkým synovia G. G. a U. G. potvrdili taktiež vážne nezhody medzi obžalovaným a poškodenou, ako i vyhrážky obžalovaného na poškodenú. Syn G. G., ktorý od roku 2012 až do augusta 2018 žil spolu v jednej domácnosti s obžalovaným, sa nakoniec rozhodol odísť k poškodenej, teda matke, ktorú v roku 2012 ešte odmietol. Hlavným dôvodom jeho odchodu z domácnosti od obžalovaného bola skutočnosť, že obžalovaný ako otec sa podobne ako poškodenej aj jemu viackrát vyhrážal, zobral od neho kľúče, telefón a po príchode domov zo školy sa jednoducho nedostal do domu. Poškodená obžalovaného zo spáchania skutku od začiatku usvedčuje, pričom jej výpoveď je po celý čas trestného stíhania nemenná a znaleckým dokazovaním neboli zistené ani sklony ku konfabulácii na strane poškodenej. Ďalší svedok R. F. tiež potvrdil, že má vedomosti o nezhodách v manželstve poškodenej a obžalovaného, poškodená viackrát plakala a dokonca pre žiarlivosť obžalovaného osobne dostal od obžalovaného aj niekoľko sms správ s vulgárnym obsahom.

Čo sa týka skutku zo dňa 15.6.2020 syn G. G. uviedol, že keď prišiel domov už počul hádku medzi obžalovaným a poškodenou, ktorú však nevyhodnotil ako ich bežnú hádku. Poškodená vo svojej výpovedi aj pred súdom podrobne popísala celý skutok spáchaný obžalovaným 15.6.2012, kedy jej mal obžalovaný zabrániť, aby opustila spoločný rodinný dom so slovami, že nejdeš nikam, lebo ti vyšliapem črevá. Napokon sa poškodenej podarilo odísť z rodinného domu k susedom, odkiaľ potom zavolala druhému synovi U., ktorý sa dozvedel čo sa stalo doma medzi poškodenou a obžalovaným, a to od samotnej poškodenej. Skutočnosť, že skutok sa podľa názoru prvostupňového súdu stal, je preukázaná aj tým, že v nasledujúci deň 16.6.2012 sa poškodená do spoločnej domácnosti nevrátila, ale spoločnú domácnosť už definitívne opustila.

Zo spáchania skutku pod č. 2, ktorý sa mal stať 14.7.2012 obžalovaného usvedčuje rovnako poškodená s tým, že obžalovaný sa jej vyhrážal fyzickou likvidáciou a do telefónu jej uviedol slová, že bude mať 1.000,- eur na to, aby ju dal zavraždiť ešte predtým, než stihne prekročiť prah súdu a tým ju nútil, aby nepodala návrh na rozvod. Napriek takýmto vyhrážkam obžalovaného poškodená ako navrhovateľka dňa 27.7.2012 napriek svojim obavám o život a zdravie pristúpila k podaniu návrhu na rozvod a z obsahu rozvodového rozsudku vyplýva, že nakoniec obžalovaný ako odporca s rozvodom manželstva súhlasil. Nakoľko zo strany poškodenej prvostupňový súd nezistil počas celého konania žiadne pochybnosti o vierohodnosti jej výpovede, výpoveď poškodenej považuje za dostačujúcu na preukázanie viny obžalovaného zo spáchania predmetných skutkov, a preto uznal obžalovaného vinným skutkovo i právne zo spáchania skutkov tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Konanie obžalovaného ako po objektívnej tak i po subjektívnej stránke naplňuje všetky zákonné znaky pokračujúceho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. V neposlednom rade prvostupňový súd poukázal aj na psychickú labilitu samotného obžalovaného za trvania manželstva, ktorú však poškodená ešte pred podaním návrhu na rozvod manželstva chcela riešiť pomocou odborníkov - lekárov.

Pri ukladaní trestu obžalovanému prvostupňový súd vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona. Na strane obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca, ani priťažujúca okolnosť. Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol v minulosti jedenkrát súdne trestaný v roku 2012, v dôsledku amnestie sa v súčasnosti na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Pri uložení trestu obžalovanému prvostupňový súd aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu a to z dôvodu, že ide o skutky spáchané pred ôsmymi rokmi v roku 2012, medzičasom manželstvo obžalovaného a poškodenej bolo rozvedené, každý z nich žije vlastným životom. Základná trestná sadzba za spáchaný trestný čin podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona je v rozpätí od 4 až do 10 rokov. Prvostupňový súd dospel k záveru, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody vzhľadom na čas, ktorý uplynul od spáchania skutkov by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Preto prvostupňový súd obžalovanému uložil podmienený trest odňatia slobody vo výmere tri roky pri súčasnom uložení probačného dohľadu nad jeho správaním podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona. Výkon uloženého trestu podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona podmienenčne odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu na štyri roky. Zároveň podľa § 51 odsek 3 písm. f), ods. 4 písm. a) Trestného zákona boli obžalovanému uložené aj povinnosti a to zákaz kontaktu s poškodenou v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby, alebo inými obdobnými prostriedkami, ďalej povinnosť nepriblížiť sa k poškodenej na vzdialenosť menšiu ako päť metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydľia, alebo v mieste, kde sa poškodená zdržuje, alebo ktoré navštevuje. Obžalovaný podal voči rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní) odvolanie voči výroku o vine ako i výroku o treste, ktoré následne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Róberta Bockaniča.

Obhajoba v odôvodnení odvolania uviedla, že v predmetnom konaní nebola preukázaná existencia objektívnej stránky trestného činu ako podstatného znaku trestného činu. Poukázala na nezrovnalosti vo svedeckých výpovediach U. G. z prípravného konania z pojednávania dňa 8.11.2019, pričom sám na pojednávaní uviedol, že mal sprostredkované informácie a nebol v čase skutkov doma. Svedok G. G. sa v konaní pred prvostupňovým súdom sám priznal, že klamal v prípravnom konaní, preto je jeho svedecká výpoveď nehodnoverná. Poškodená má tendenciu usudzovať subjektivisticky a tým realitu skresľovať (z výpovede súdnej znalkyne dr. F. vyplýva, že poškodená pokiaľ nie je citovo príliš viazaná na situáciu, ku ktorej vypovedá, tendencia usudzovať subjektivisticky a tým realitu skresľovať sa minimalizuje). Obhajoba má za to, že skutok (skutky) sa nestal tak, ako boli opísané v obžalobe a preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Následne obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil aj prostredníctvom obhajcu Mgr. Zsolta ?rd?gha.

Obhajoba uviedla, že čo do prípustnosti trestného stíhania sa javí, že samotný súhlas s trestným stíhaním zo strany poškodenej vyjadrený v trestnom oznámení nebol mienený vážne, čo preukazuje vyjadrenie poškodenej pri znaleckom skúmaní, kde výslovne verbalizovala, že nechce, aby jej manžel bol odsúdený a chcela si len s ním vyjasniť veci. Na podklade uvedeného mal organ činný v trestnom konaní reagovať na takýto prejav vôle poškodenej tak, že uvedené buď pojme ako späťvzatie súhlasu s trestným stíhaním a v dôsledku uvedeného trestné stíhanie okamžite zastaví, nakoľko ide o dôvod zastavenia trestného stíhania vyjadrený v § 9 ods.1 Trestného poriadku alebo ju mal na základe tohto jej stanoviska opätovne vypočuť, či nechce výslovným vyjadrením adresovaným orgánu činnému v trestnom konaní svoj súhlas s trestným stíhaním obžalovaného zobrať späť a tak eliminovať prípadný

budúci stav, ktorým je odsúdenie obžalovaného. Avšak vzhľadom k tomu, že jej vyjadrenie bolo učené zrozumiteľne a teda si nepraje, aby obžalovaný bol odsúdený, pričom uvedené v sebe inkorporuje aj jej nesúhlas so samotným trestným konaním, ktoré sa vlečie z rôznych dôvodov a to nielen na strane obžalovaného už 8 rokov, súd musí i v tomto štádiu konania trestné stíhanie obžalovaného zastaviť. Obhajoba poukázala na to, že do prekvalifikovania skutku z trestného činu nebezpečného vyhrážania na vydieranie vzhľadom na dovtedy vykonané dokazovanie pre chýbajúce dôkazy neboli dané dôvody a pokyn prokurátora na takýto úkon bol v rozpore so zásadou prezumpcie neviny, pričom tento svoj pokyn celkom zrejme oprel aj o poškodenou tvrdené nové skutočnosti, ktoré sa však neskôr vôbec ani len nespomínali a to ani zo strany poškodenej ani zo strany žiadneho iného svedka a takéto nezazneli ani pred prvostupňovým súdom. Žiadne násilie ani žiadne vyhrážky preukázané neboli a tiež ani to, že by poškodená skutočne prežívala situáciu tak, ako už uvádza neskôr, že sa bála o svoj život, že sa triasla a pod. Je nepochybné, že pri nasledujúcich výpovediach už poškodená vypovedala oproti trestnému oznámeniu oveľa teatrálnejšie, emotívnejšie a snažila sa ešte viac zdramatizovať situáciu a skresľovať ju v súlade so svojimi povahovými vlastnosťami zistenými aj znalkyňou Haidovou tak, aby z nej plynul dojem, že ona celú situáciu prežívala oveľa horšie a bála sa o svoj život, a teda vyhrážky zo strany manžela (ak nejaké vôbec boli) brala vážne a bála sa, že ich uskutoční. Vo vzťahu ku svedkom obhajoba uviedla, že prvostupňový súd sa nevyssporiadal s tým, prečo považuje výpoveď svedka G. G. za vierohodnú, napriek tomu, že v prípravnom konaní vypovedal tak, že žiaden skutok sa nestal a po tom, čo už nastali medzi ním a obžalovaným rôzne konflikty a presťahoval sa k matke (čím sa evidentne dostal do sféry jej vplyvu), vtedy už vypovedal proti obžalovanému, hoci nie takým spôsobom, ktorým by mu prirážal v predmetnom konaní. Je zrejme, že medzi obžalovaným, U. G. a G. G. došlo k viacerým konfliktom napr. i ohľadom poškodenia domácnosti W. G., ktoré sa riešilo v trestnom konaní a hoci skutkový stav bol preukázaný a G. G. uznal svoj čin, vec bola pri použití materiálového korektívu postúpená na priestupkové konanie. Ani výpoveď U. G. nie je z viacerých dôvodov vierohodná, bolo tiež preukázané, že aj medzi nimi dochádzalo k rôznym konfliktom napr. aj v deň spáchania údajného skutku. V prípade ich výpovedí je a bolo teda nevyhnutné konštatovať jednoznačnú nevierohodnosť, nakoľko je zrejme, že môžu mať osobný záujem na stíhaní a odsúdení obžalovaného, ak nie z iných dôvodov, tak z pomsty. V danom prípade prvostupňový súd oprel svoje rozhodnutie len o jeden jediný nepriamy dôkaz a to výpoveď poškodenej, ktorá nebola nijako podopretá žiadnymi inými priamymi ani nepriamymi dôkazmi. Aj výpovede ostatných svedkov si kolidujú v podstatných skutkových otázkach. Je jednoznačné a nepochybné, že zo žiadneho dôkazu okrem výpovede poškodenej neplynú prípadné spáchanie skutku v 2. bode obžaloby a teda ohľadom nepreukázania tohto skutku nie sú žiadne pochybnosti, pričom táto skutočnosť sama o sebe, ale zároveň aj v súvislosti s tvrdeniami poškodenej v sťažnosti proti rozhodnutiu o postúpení veci o ďalších vyhrážkach, ktoré už poškodená následne vôbec nespomína ani v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom, ďalej na to, že sa podľa vyjadrení poškodenej táto chcela následne po spáchaní ňou tvrdených skutkov (počas trpenia ňou zároveň tvrdených neustálych vyhrážok) pomôcť manželovi/obžalovanému a dokonca sa obrátila na psychiatra (čo opätovne potvrdzuje jej takto konkludentne prejavenu vôľu nestíhať a neodsúdiť obžalovaného podporený obdobným, ale už výslovným vyjadrením pred znalkyňou F.), ako by obžalovanému mohol pomôcť, toto všetko znižuje vierohodnosť každej výpovede poškodenej. Ohľadom oboch skutkov je zrejme, že nebol spoľahlivo ustálený ani dátum ani čas vykonania skutkov, keď poškodená pri skutku č.1 ohľadom dátumu uvádza 15. aj 10.06.2012 a tiež neuvádza presný čas, pričom vo vzťahu ku skutku č. 2 v trestnom oznámení uviedla presné údaje, avšak pri druhom výsluchu sa už presne nepamätala „ani na dátum“, no pri treťom výsluchu sa už opäť presne pamätala. Ohľadom skutku v obžalobe 2 ani svedok U. G. ani svedok F. nepotvrdili slová poškodenej, ex concreto teda akým konaním, akým spôsobom sa jej mal vyhrážať obžalovaný, ani to, či toto jeho príp. konanie u nej vzbudilo obavy o život a tiež, že by ju vyhrážkami nútil k tomu, aby z domu neodišla. Vyjadrenia poškodenej a svedkov na strane obžaloby nie sú zhodné, v podstatných častiach si protirečia. Podľa záznamu o lekárskom vyšetrení došlo k ošetreniu až 2 dni po údajnom skutku, čo tiež znižuje objektivitu tvrdení poškodenej, a teda nie je vylúčené, že k odreninám prišla poškodená medzi údajným spáchaním skutku a lekársnym ošetrením, pričom žiaden iný dôkaz v tejto súvislosti produkovaný obžalobou nebol. Tento listinný dôkaz teda nepreukazuje nič. Poškodená vo svojich výpovediach ohľadom predmetu hádky 15.6.2012 kládla dôraz na hádku pre peniaze, ktorá mala trvať od 14.30 až do 22:30 hodiny, pričom sa mali neustále hádať (bála sa teda poškodená niečoho, či nie?, triasla sa od strachu, bola v šoku, alebo sa nebála? podľa znalkyne bola poškodená schopná nepodriaďiť sa manželovi, je dostatočne autonómna s kritickým náhľadom na partnera a pod.). V rámci uvedeného bol doma G. a dva krát došiel domov aj U.. Ani jeden z nich však nepotvrdili, že by boli svedkami toho, že by obžalovaný poškodenú nútil zostať v dome a bránil jej v odchode z domu, resp. že by ju nútil hocičomu inému, a to bez ohľadu na dôvody takého konania. O takej podstatnej

skutočnosti potrebnej pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu vydierania sa ani jeden z týchto svedkov doteraz nezmenil. Podľa vykonaného dokazovania teda nie je preukázané, že obžalovaný bránil manželke v odchode z domácnosti žiadnym spôsobom. Ani jeden z nich nepotvrdil, že by tiež počuli akékoľvek vyhrážky. Zároveň poškodená svedkovi U. nepovedala nič o tom, ako sa jej obžalovaný vyhrážal, a to akými slovami. Je nepochybné, že poškodená nemá syndróm týranej ženy, nepotvrdila sa u nej ani posttraumatická porucha. Podľa znalkyne môže poškodená tiež usudzovať subjektivisticky a v tejto súvislosti môže byť pravdepodobnosť jej objektívnej výpovede znížená. Znalkyňa svojim posudkom zistila/pripustila, že poškodená mohla skutkový dej vnímať v rozpore s realitou. Znalkyňa tiež potvrdila, že poškodená mala potenciál zabrániť presadzovaniu dominancie, resp. moci manžela, nebola bezmocná ani pasívna a teda je otázne, či ju vôbec k niečomu nútil obžalovaný. Na vyššie uvedenom závere nemení nič ani to, že znalkyňa u poškodenej nezistila, že by poškodená zámerne, „vedome“ skreslovala realitu, ďalej, že by mala tendenciu fabulovať, je schopná správne vnímať realitu (tento stav sa však môže podľa znalkyne zmeniť v prípade, že ide o situácie, ku ktorým sa emočne viaže.) Znalecké dokazovanie bolo vykonané až po jednom roku po spomínaných udalostiach, hádkach, čo vzhľadom na potrebu bezprostredného vykonania takého úkonu evidentne znižuje vierohodnosť prejavov poškodenej. K tomu však je nevyhnutné dodať, že znalci sa poškodená vôbec nijako nezmenila o tom, že by sa jej obžalovaný vyhrážal spôsobom, ktorý je opísaný v bode 1. obžaloby, a teda neuviedla jej ani to, že sa jej takto vyhrážal pre to, aby sa z domácnosti nevzdialila. Je tiež nutné poukázať na to, že znalkyňa sa nijako nevyjadrila k tomu, či na základe výsledkov znaleckého dokazovania v predmetnej veci vylučuje, že ku skutku mohlo dôjsť inak, resp. či pripúšťa, že ani k násilliu ani k vyhrážkam nemuselo dôjsť vôbec. Vzhľadom k uvedenému obhajoba navrhla vypočuť v konaní znalkyňu dr. F. opätovne. Prvostupňový súd vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne a nesprávne tak ustálil i skutkový stav.

Vo vzťahu k spôsobu výsluchov poškodenej obhajoba poukázala aj na procesné pochybenie povereného príslušníka, ktorý vypočul poškodenú 20.08.2012 a zároveň pokračoval v tomto výsluchu 30.04.2012 s tým, že poškodená odkázala na svoje doterajšie vyjadrenie vo veci. Z procesného hľadiska sa takáto výpoveď vzhľadom na spôsob vypočutia ako aj na to, že medzičasom uplynulo 20 mesiacov stáva absolútne nevierohodnou a nepoužiteľnou a je zároveň porušením zásady ústnosti.

Pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že ohľadom skutkového stavu niet pochybností, neboli porušené procesné normy v takej miere, ktoré by zakladali nutnosť vrátenia veci na konanie pred prvostupňový súd na opätovné prejednanie a rozhodnutie, na rozdiel od obžaloby má obhajoba za to, že mimoriadne zníženie trestu bolo opodstatnené, a to aj s poukazom na neprimerane dlhé trvanie trestného stíhania, ako aj na skutočnosť, že poškodená s obžalovaným sú rozvedení skoro osem rokov, pričom obžalovaný hneď pri svojom úkone súhlasil s podaným návrhom a nerobil žiadne obštrukcie v konaní, medzi obžalovaným a poškodenou nie sú žiadne konflikty, žiadna komunikácia, žiadne prebiehajúce ani súdne ani iné spory, poškodený riadne pracuje, dlhodobo má vážnu známosť, stranám zostáva riešiť už len podielové spoluvlastníctvo k rodinnému domu, ktoré sa však v budúcnosti môže ukázať ako problematické. Z uvedeného dôvodu má obhajoba za to, že uloženie trestu obžalovanému nebolo a nie je opodstatnené ani v prípade riadneho preukázania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu. Nijako sa vo výroku rozsudku prvostupňový súd nevysporiadal s priťažujúcimi a poľahčujúcimi okolnosťami. Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je potrebné vo výroku o treste vyjadriť aj v prípade nezistenia žiadnych poľahčujúcich či priťažujúcich okolností, a to uvedením § 38 ods.2 Trestného zákona, pretože z toho bude zrejmé, že súd skutočne postupoval v zmysle ustanovenia § 38 Trestného zákona a zisťoval pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. V tejto súvislosti však nie je možné opomenúť, že v konaní mal byť preskúmaný zdravotný stav obžalovaného vzhľadom na vyjadrenia poškodenej o tom, že sa obžalovaný liečil v psychiatrickej ambulancii a teda či pertraktovaný čin nespáchal v dôsledku negatívnych dôsledkov svojej choroby podľa § 36 písm. c) Trestného zákona, na ktorý zároveň mohlo a malo byť prihliadnuté pri ukladaní trestu. Prvostupňový súd neskúmal náležite ani eventúalnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a teda že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život. Obžalovaný bol právoplatne odsúdený v roku 2012 v súvislosti s činom, ktorý bol súčasťou konfliktu medzi poškodenou a obžalovaným. Účel uloženého trestu naplnený bol, nakoľko od tej doby uplynulo už 8 rokov, obžalovaný ani poškodená ani iná osoba na obžalovaného nepodala trestné oznámenie pre vydieranie alebo iný násilný trestný čin, obžalovaný žije usporiadaným životom. Nebol teda vôbec dôvod ignorovať túto skutočnosť a bolo treba sa vysporiadať i s touto poľahčujúcou okolnosťou. Týmito pochybeniami došlo zároveň aj k porušeniu zásady zabezpečenia práva na obhajobu.

Ak odvolací súd trestné stíhanie obžalovaného nezastaví, alebo nepostúpi na priestupkové konanie, s poukazom na zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného, obhajoba navrhla, aby obžalovaného

spod obžaloby oslobodil v celom rozsahu a teda vo vzťahu k obom skutkom, ktoré sa mu kladú za vinu, nakoľko je zrejmé, že nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný. Prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda podal čo do výroku o treste predmetného rozsudku odvolanie v neprospech obžalovaného. V rámci odôvodnenia odvolania prokurátor uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje (R 10/2011), že okolnosti prípadu alebo pomery páchatela môžu odôvodniť aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu len za predpokladu, že použité zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatela neprimerane prísne a že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Všetky tri podmienky sú ustanovené kumulatívne, a preto musia byť splnené zároveň. Ustálená súdna prax slovenských súdov v súvislosti s aplikáciou inštitútu mimoriadneho zníženia trestu zohľadňovala predovšetkým, ak nie výlučne, tie okolnosti prípadu, ktoré súviseli so skutkom ako takým a s jeho právnym posúdením, teda okolnosti, za ktorých bol spáchaný čin, resp. rodinné a osobné pomery páchatela, ktoré existujú v čase rozhodovania o treste. Okresný súd v odôvodnení rozsudku mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody odôvodnil s poukazom na skutočnosť, že skutky boli spáchané pred ôsmymi rokmi, medzičasom bolo manželstvo obžalovaného rozvedené a každý z nich žije vlastný život. Vzhľadom na uvedené prvostupňový súd v dostatočnej miere nevysvetlil, aké rodinné a osobné pomery na strane obžalovaného mal na mysli pri aplikovaní dotknutého ustanovenia Trestného zákona. Samotná dĺžka konania na súde nie je dôvodom na použitie zmierňovacieho inštitútu pri ukladaní trestu a nie je vyjadrená ani v najvýznamnejších medzinárodných zmluvách, ktoré sa dotýkajú trestného práva hmotného. Tak isto skutočnosť, že manželstvo bolo medzičasom rozvedené nie je takou významnou okolnosťou týkajúcou sa osobných pomerov obžalovaného, že by odôvodňovala postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. S poukazom na vyššie uvedené dôvody prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd s poukazom na § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o uložení zákonného trestu pre obžalovaného Tibora Andu.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným vo vyššie citovanom ustanovení Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podali procesné strany na to oprávnené, pričom tak urobili v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 6.10.2020, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry v Trnave, obhajca obžalovaného, obžalovaný, poškodená ako i splnomocnený zástupca poškodenej. Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že trvá na podanom návrhu na doplnenie dokazovania opätovným výsluchom znalkyne Dr. F. a pripojením vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-522/2-VYS-DS-2018, pričom odvolací súd rozhodol uznesením tak, že návrh na doplnenie dokazovania pripojením vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-522/2-VYS-DS-2018 zamietol a pokiaľ ide o návrh obhajoby, aby bola znalkyňa Dr. Hajdová opätovne vypočutá, odvolací súd na verejnom zasadnutí uviedol, že nejde o nový návrh, preto sa o ňom rozhodovať nebude, menovaná znalkyňa bola riadne vypočutá na hlavnom pojednávaní aj za účasti obhajcu obžalovaného, pričom všetky strany prítomné na pojednávaní nemali pripomienky k vykonanému dokazovaniu a nemali návrhy na doplnenie dokazovania. Prokurátor krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku a čo sa týka odvolania prokuratúry, ktoré bolo podané proti výroku o treste, navrhol, aby odvolací súd zrušil prvostupňový rozsudok v časti výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol a obžalovanému uložil zákonný trest bez aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Splnomocnený zástupca poškodenej Mgr. András Marsal uviedol, že poškodená náhradu škody nežiadala a v ostatnom sa pripája k návrhu prokurátora. Obhajca obžalovaného Mgr. Zsolt Ördögh na verejnom zasadnutí uviedol, že s prihliadnutím na doručené vyjadrenie, resp. návrhy na doplnenie dokazovania nie sú splnené podmienky na to, aby bol obžalovaný odsúdený za ktorýkoľvek trestný čin, z ktorého bol obvinený, rozsudok trpí rôznymi vadami, pre ktoré je potrebné vrátiť vec prvostupňovému

súdu, objektívna stránka trestného činu nebola preukázaná, existujú pochybnosti o tom, či došlo k spáchaniu skutkov, z ktorých obžaloba obžalovaného viní, za daných okolností v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného navrhuje, aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Obžalovaný uviedol, že sa necíti vinný.

Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, a odvolanie prokurátora je nedôvodné.

Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že vo vzťahu k výroku o vine okresný súd, po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku správne odôvodnil, keď uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú.

Skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom má dostatočný racionálny základ vo vykonaných dôkazných prostriedkoch. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa názoru odvolacieho súdu teda obsahuje vo vzťahu k odôvodneniu výroku o vine dostatok skutkových a právnych záverov, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto jeho závery boli svojvoľné alebo arbitrárne. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku čo do výroku o vine je presvedčivé, preto proti nemu nemá podstatné výhrady a toto odôvodnenie napadnutého rozsudku si v podstatných častiach osvojuje.

Aj odvolací súd dospel k záveru, že poškodená je vierohodná a jej výpoveď (ktorá je priamym dôkazom a nie nepriamym ako to tvrdí obhajoba) je podporená aj výpoveďami svedkov a ostatnými vykonanými dôkazmi a odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku prvostupňového súdu. Skutočnosť, že poškodená nemá syndróm týranej ženy v predmetnej veci nič nemení, nakoľko obžalovaný nie je trestne stíhaný pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ale pre trestný čin vydierania.

K námietke obhajoby, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s tým, prečo považuje výpoveď svedka G. G. za vierohodnú napriek tomu, že v prípravnom konaní vypovedal tak, že žiaden skutok sa nestal a po tom, čo už nastali medzi ním a obžalovaným rôzne konflikty a presťahoval sa k matke (čím sa evidentne dostal do sféry jej vplyvu), vtedy už vypovedal proti obžalovanému a že výpoveď U. G. nie je tiež z viacerých dôvodov vierohodná, nakoľko aj medzi nimi (obžalovaným a týmto svedkom) dochádzalo k rôznym konfliktom, odvolací súd uvádza, že práve existencia konfliktov aj medzi obžalovaným a jeho synmi potvrdzuje konfliktnú povahu obžalovaného a z vykonaného dokazovania vyplýva vo vzťahu k svedkovi G. G. práve opačná skutočnosť oproti tomu, čo tvrdí obžalovaný (že po presťahovaní sa k matke sa evidentne dostal do sféry jej vplyvu) a tou je, že naopak v čase, kedy žil ešte s otcom bol pod jeho sférou vplyvu (a preto vypovedal v prípravnom konaní v jeho prospech) a potom ako sa pre konflikty od neho odsťahoval, vypovedal na hlavnom pojednávaní pravdivo.

Vo vzťahu k obhajobou vytýkanému procesnému pochybeniu povereného príslušníka, ktorý vypočul poškodenú 20.08.2012 a zároveň pokračoval v tomto výsluchu 30.04.2012 s tým, že poškodená odkázala na svoje doterajšie vyjadrenie vo veci, čím mala byť porušená zásada ústnosti, odvolací súd uvádza, že poškodená vypovedala na hlavnom pojednávaní dňa 8.11.2019 (č. l. 353 - 357), čím bola jednoznačne dodržaná zásada ústnosti a bezprostrednosti, pričom jej výpovede z prípravného konania neboli spracované na hlavnom pojednávaní a teda ani neboli podkladom pre rozhodnutie prvostupňového súdu, a preto odvolací súd nevidí dôvod ich bližšie hodnotiť.

Vo vzťahu k námietke obhajoby, že samotný súhlas s trestným stíhaním zo strany poškodenej vyjadrený v trestnom oznámení nebol mienený vážne, a preto je potrebné trestné konanie zastaviť v zmysle § 9 ods.1 Trestného poriadku, odvolací súd uvádza, že § 211 Trestného poriadku presne vymenúva trestné činy, pri ktorých je možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodenej, pričom medzi tieto trestné činy nespadá ani trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, pre ktorý bolo pôvodne začaté trestné stíhanie, ani trestný čin vydierania podľa § 189 Trestného zákona, pre ktorý bolo následne vznesené obvinenie, podaná obžaloba ako i rozhodnuté prvostupňovým súdom. Preto ak by aj poškodená po podaní trestného oznámenia nesúhlasila s trestným stíhaním obžalovaného (čo však z vykonaného dokazovania podľa odvolacieho súdu vôbec nevyplýva), nie je na mieste aplikácia ustanovenia § 9 ods.1 písm. f) Trestného poriadku (Trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodenej a nebol súhlas daný alebo bol vzatý späť).

Čo sa týka výhrady obhajoby ohľadom prekvalifikovania skutku orgánom činným v trestnom konaní z trestného činu nebezpečného vyhrážania na vydieranie na základe pokynu prokurátora v počiatočnom štádiu trestného konania a skutočnosti, že zo strany obžalovaného nebolo preukázané žiadne násilie ani žiadne vyhrážky voči poškodenej, sťažnostný súd uvádza, že súd pri zachovaní totožnosti skutku nie je viazaný právnou kvalifikáciou ustálenou orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom odvolací súd má za to, že prvostupňový súd správne právne kvalifikoval skutok ako pokračovací zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmena b) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmena c) Trestného zákona a nie je pravdou, že by zo strany obžalovaného voči poškodenej neboli žiadne vyhrážky či násilie, práve naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že skutok sa stal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete obžaloby a obžalovaný tak naplnil všetky zákonné znaky uvedeného trestného činu.

Odvolací súd sa však nestotožnil s výrokom o treste napadnutého rozsudku a má za to, že týmto výrokom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona. Hoci sa odvolací súd nestotožnil s obhajobou v tom, že by u obžalovaného mala byť pri ukladaní trestu zohľadnená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. c) Trestného zákona (spáchal trestný čin v spojitosti s negatívnymi dôsledkami svojej choroby), nakoľko táto skutočnosť nevyplývala z vykonaného dokazovania a obhajoba v tomto smere ani nenavrhovala doplniť dokazovanie, stotožnil sa však s obhajobou v tom, že obžalovanému mala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život), nakoľko jediné odsúdenie, ktoré bolo zistené z odpisu registra trestov (trestný rozkaz Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 24.10.2012, sp. zn. OT/86/2012, právoplatný dňa 24.10.2012) bolo za skutok spáchaný dňa 23.10.2012, teda po spáchaní skutkov v prejednávanej veci (15.6.2012 a 14.7.2012) a z registra priestupkov nevyplýva spáchanie žiadneho priestupku. Preto je možné konštatovať, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu v prejednávanej veci viedol riadny život a je potrebné pri ukladaní trestu aplikovať ustanovenie § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona.

Odvolací súd sa tiež nestotožnil s námietskou obhajoby, že vzhľadom na dĺžku trestného konania je potrebné toto trestné konanie zastaviť, nakoľko takýto postup ustálená judikatúra nepripúšťa.

Avšak na rozdiel od názoru prokurátora, vyjadreného v jeho odvolacej námietke, že samotná dĺžka konania na súde nie je dôvodom na použitie zmierňovacieho inštitútu pri ukladaní trestu a nie je vyjadrená ani v najvýznamnejších medzinárodných zmluvách, ktoré sa dotýkajú trestného práva hmotného a že tak isto skutočnosť, že manželstvo bolo medzičasom rozvedené, nie je takou významnou okolnosťou týkajúcou sa osobných pomerov obžalovaného, že by odôvodňovala postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, odvolací súd uvádza, že samozrejme iba samotná skutočnosť, že manželstvo bolo medzičasom rozvedené, nie je takou významnou okolnosťou týkajúcou sa osobných pomerov obžalovaného, že by odôvodňovala postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, avšak práve v právnej vete rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2010, sp. zn. 5 To/14/2009 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 (R 10/2011), na ktoré v odôvodnení odvolania poukazuje prokurátor (avšak s nesprávnou interpretáciou) je uvedené, že „Dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu, a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Trestného zákona) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.“

V prejednávanej veci boli skutky spáchané dňa 15.6.2012 a 14.7.2012. Trestné oznámenie bolo podané dňa 17.7.2012, trestné stíhanie začaté dňa 16.8.2012, obvinenie bolo vznesené dňa 20.3.2013 (obvinenému bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené dňa 2.3.2013), dňa 13.8.2014 bola na prvostupňový súd podaná obžaloba a súd prvého stupňa rozhodol až 17.1.2020, pričom hlavné pojednávanie bolo mnohokrát odročené práve z dôvodov na strane prvostupňového súdu a obžalovaný spôsobil nevyhnutnosť odročenia hlavného pojednávania len v zanedbateľnom počte.

Odvolací súd má vzhľadom na uvedené za to, že procesný postup orgánov činných v trestnom konaní ako i súdu výrazne a neprimerane presiahol dĺžku konania v porovnateľných veciach a jednoznačne je tak daný dôvod na použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.

Odvolací súd s ohľadom na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy ako i s prihliadnutím na samotnú dĺžku trestného konania (viac ako 8 rokov) považuje trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 4 (štyri) roky za súčasného uloženia obmedzenia spočívajúceho v zákaze kontaktu s poškodenej

G. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. Y., Q. T. č. XXXX/XX v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami a zároveň povinnosti spočívajúcej v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej G. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. Y., Q. T. č. XXXX/XX na vzdialenosť menšiu ako 5 (päť) metrov a nezdržiavať sa v blízkosti obydla poškodenej alebo v určenom mieste, kde sa poškodená zdržuje, alebo ktoré navštevuje, s výnimkou úradného styku, za primeraný a spravodlivý, majúci prvky tak generálnej ako i individuálnej prevencie. Vzhľadom k tomu, že odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda považoval odvolací súd za nedôvodné, podľa § 319 ho zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.